

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΗΘΟΠΩΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ

(Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Λουσιέν Έσκομπι)

ΝΑΣ από τους πιο γνωστούς «άστερες» του αμερικανικού κινηματογράφου, ο Γ. Σ. Φίλντς, έδω και λίγο καιρό διηγήθηκε όλη την ιστορία της ζωής του στην δημοσιογράφο Λουσιέν Έσκομπι, η οποία έσπευσε φρονικά να την δημοσιεύσει. Είπε τόσο δε ενδιαφέρονσα, ώστε δεν θα χάσετε τον καιρό σας αν την διαβάσετε κι εσείς :

« Έχω γνωρίσει, γράφει η Λουσιέν Έσκομπι, ένα πλήθος «άστρων» κι έχω ασχοληθί με την ιδιωτική ζωή τους και τα μυτικά τους. Ωστόσο κανείς άλλος ηθοποιός δεν μου κίνησε τόσο τη συμπάθεια όσο ο Γ. Σ. Φίλντς. Είπε ένας άτυχος άνθρωπος που παλεύει διαρκώς για να γλυτώσει από τις αναποδιές της μοίρας του, μά δεν καταφέρνει τίποτε άλλο παρά να ξεναπέφτη στην απόγνωση. Στη θέση του, οι άλλοι συνάδελφοί του θα είχαν αυτοκτονήσει από την απελπισία του. Ξεκίνησε όμως δεν χάνει το θάρρος και με καινούργια δύναμη φτιάχνει πάλι ότε του κατόστρεψε η μοίρα του. Μά τό πιο σπουδαίο είναι ό,τι αυτός ο «άστερας» ποτέ του δεν έχασε τό χέρι του. Διαρκώς είνε ευθύμος. Ποτέ οι συνάδελφοί του δεν τον είδαν στενοχωρημένο ή ξεπαλλο από τό θυμό του ! Σ' αυτόν ταϊριάζει ή ιστορία του ασιόδοξου μελλοθάνατου. Την ξέρετε ; Άκουστε την : Μιά φορά, ίπληξε ένας άνθρωπος που ό,τι κι αν του συνέβαινε διαρκώς έλαίτε όσι θα καλύτερες ή τύχη του.

— Έχει ό Θεός, έλεγε χαμογελώντας. Όλα θα διορθωθούν. Άλλά όχι μόνο δεν άλλαξε ή ζωή του, μά όσο πήγαινε και γίνονταν χειρότερη. Ως ότου μιά μέρα τον κατηγορήσαν για κάποια δολοφονία και τον κατεδίκασαν σε θάνατο.

— Έχει ό Θεός, ψιθύρισε την ώρα που ό δήμος έτοιμαζόταν να του κόψει τό κεφάλι.

Και φαίνεται ότι έσπασε... ό διάβολος τό πόδι του γιατί έκείνη άκριβώς τη στιγμή ένα έπίετον τηλεφώνημα γνωστοποίησε ότι είχε δοθεί χάρις στον κατάδικό κι ότι ήταν ελεύθερος γιατί είχε συλληφθή ό πραγματικός έγκληματίας.

Τό ίδιο άκριβώς συμβαίνει και με τον Γ. Σ. Φίλντς. Η ζωή του είνε μιά άπέλειπτη σειρά από αναποδιές. Κι όμως ό διάσημος «άστερας» έλπίζει πάντα ότι μιά μέρα όλα θα τελειώσουν και θα μπορείς ν' απολασθή κι αυτός τα έγκόσμια αγαθά !

Γεννήθηκε σ' ένα παλιό σπίτι της πιο φτωχικής συνοικίας της Φιλαδέλφειας. Έχει πέρα όχι μόνο δεν φαίνονταν ποτέ ό ήλιος αλλά οι δρόμοι ήταν τόσο μικροί κι άπαίσιοι όστε οι άνθρωποι μέσα σ' αυτό τό περιβάλλον έμοιαζαν σαν κακοθύμοι.

Ό Φίλντς όστόσο δεν στενοχωριόταν καθόλου ούτε από τον πένθιμο οίανό, ούτε από τις προσιτισμένες προσόψεις των σπιτιών και τις λάσπες των δρόμων. Μόλις τελείωνε τό σχολείο του, πηγαίε με μιά γωνιά τα σάκκα με τά βιβλία κι έτρεχε να παίζη με τους άλλους συντρόφους του και να γυρίσει άγνώριστος και κορυφασιμένος.

— Αυτό τό παιδί, έλεγε μ' απόγνωση ό πατέρας του, αγαπάει τις λάσπες σαν τό χοίρο ! Αν τον άφήσω στό σχολείο θα γίνη ένας μάγκας που δεν θα έχη συμπαιεμό. Καλύτερα λοιπόν να τον βάλουμε σε μιά δουλειά για να καταλάβη από μικρός πόσο δύσκολα κερδίζεται τό ψωμί.

Και παρακάλεσε έναν φίλο του καινοπολίτη να τον πάρη για υπάλληλο. Ό μικρός Φίλντς από έννερα χρόνων άρχισε να τά βρίζει ματαστρώνει και να καταβαλίνει ότι ή ζωή δεν είνε πάντα ένα ευθύμο τραγούδι. Στο καπνοπολείο, ό Φίλντς εργαζόταν όλη τη μέρα και τό βράδυ έπεφτε άναίσθητος από την κοπριά. Τό κερβράτι του ήταν ένα σκληρό πατάκι με μιά κουβέρτα σε μιά γωνιά τό μαγαζιού. Έχει λάτρως σαν ψωραλιό γατι και κοιμόταν ό φτωχός Φίλντς.

— Έβλεπα, τότε, μου έξαιολογήθηκε, τρομερούς έφιάλτες. Μά ό πιο φοβερός άπ' όλους ήταν ό εφιάλτης του άφεντικού μου, ενός άλοκολλού κι άπαίσιο υποκειμένου που έμοιαζε σαν τίπλοχος.

— Κι' όμ' αυτά τά βάσανα τά τραβοεία για ένα δολλλάριο την έβδομάδα. Ναί αυτός ήταν ό πρώτος μισθός που κέρδισα στη ζωή μου. Ένα δολλλάριο ! Ένα δολλλάριο που τό είχα κερδίσει με την προσωπική μου εργασία !

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ
ΣΤΑΣ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ
Η ΔΙΑΚΟΜΗ ΤΟΥ Ε' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ
 που σάς χαρίζε τό «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια»
Η ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ
 ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Επίσης συνεχίζεται ή διανομή των Α', Β', Γ' και Δ' βιβλίων μας : «ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΑΥΡΕΣ» τού Άλφ. Κάφκ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τού Δουμά υιού, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τού Αδβάρ Προβό και ή «ΚΡΑΤΣΙΕΛΑΑ» τού Λαμαρτινού.

Παρακαλούνται οι άναγνώστες των περιοδικών μας να σπεύσουν να παραλάβουν τά βιβλία των εργαζομένων, διότι ή ζήτηση είνε μεγάλη και δεν είνε άπίθανο να έξεντληθούν εντός ολίγων ημερών και αι 20 χιλιάδες τόνων που έτοιμασαμε.

Μά ό Φίλντς, όπως σάς αναφέραμε, δεν ήταν καθόλου τυχερός Ένα βράδυ, πάνω στον άνήφορο ήπνο του, έφριξε κάτω στό πάτωμα την λάμπα του πετρελαίου την όποία είχε ξεχάσει άναμμένη. Ξύπνησε έντρομος από τό θόρυβο, μά είδε με κρίση ότι τό καπνοπολείο είχε άρπάξει φωτιά. Ό Φίλντς πετάχτηκε στό δρόμο κι άρχισε να φωνάζη. Κάποιος πόλισαν τηλεφώνησε στην πυροσβεστική ύπηρεσία. Έτσι ή ζήμιας του μαγαζιού δεν ήταν μεγάλες. Άλλά τ' άφεντικό του Φίλντς δεν άστενειόταν. Έδωσε ένα χέρι εύλο στόν άτυχο Φίλντς και τον έστειλε στόν πατέρα του, ό όποιος τον χειροτόνησε για δεύτερη φορά !

Άπό τότε άρχισε ή τυχοδιωκτική ζωή του διάσημου «άστρου» Έγινε ό,τι μπορεί να περάση από τό μυαλό σας. Σ' ήλικία έντεκα χρόνων καταστάλαξε σ' ένα μεγάλο κατάσταση νεωτερισμών στη Φιλαδέλφεια. Ντυμένος με μιά όμορφη στολή «λάιφ» έκανε διάφορα θέληματα και μετέφερε τις έλαφρές παραγγελίες στα σπίτια των πλοισίων πελατών τους. Μιά μέρα όμως του χεμόνα του τό χιόνι είχε στρώσει για καλά τό δρόμο ό φτωχός «λάιφ» τά χάλασε πάλι με την τύχη του. Καθώς ήταν φορτωμένος πακέτα, έκει στη γωνιά ενός δρόμου, γλιστρώσε κι έπεσε πάνω στη μεγάλη βιτρίνα ενός καταστήματος. Τό κρυστάλλο της φρεσκά, έγινε χιλία κομμάτια κι ό Φίλντς τραυματίστηκε σε διάφορα μέρη του σώματος. Τον μετέφεραν άναίσθητο σε μιά κλινική. Όταν έγινε καλά, ή διευθύνσις τό καταστήματος νεωτερισμών, που είχε πληρώσει τη βιτρίνα, τον έδιωξε δυνοντάς τον πέντε δολλλάρια !

Τότε ό Φίλντς άναγκάστηκε να γυρίσει στός γονείς του και να τους πείση να τον άφήσουν να τους βοηθήν στις άγροτικές άσχολίες του. Και πράγματι, επί άρκτό καιρό δούλεψε σαν άθλητικός άντρας.

Μά ή μοίρα δεν ήθελε να τον κάνει ευτυχιμένο. Ένι μεσημέρι του θαλάσσιου πάλι τά σκεδιά του με τό άκόλομο έπεισόδιο: Ό Φίλντς όταν τελείωσε, όπως πάντα την περσιότισι του κήπου του σπιτιού, έβγαλε την τσουκράνα όρθια πίσω από την πόρτα της εισόδου με τη σκέψη ότι θα την έπαίρει σε λίγο μά να την πάει στην άποθήκη. Μά την έχλασε εκεί πέρα. Έτσι τό βράδυ που γύρισε ό πατέρας του κορυφασμένος κι άνοιξε την πόρτα, δέχτηκε πάνω στό κεφάλι του τα μετρά όδόντια της τσουκράνας. Άμέσως τό αίμα του πλημμύρισε στον τόπο. Ό μικρός Φίλντς όμως που δεν είχε μυαλό, άντι να λυπηθή, άρχισε να γελεί, πράγμα που έξαργύρισε τον πατέρα του. Τόν άρπάξε λοιπόν από τ' αυτιά και τον πέταξε σαν άδειο σακκι έξω στό δρόμο !

Μ' αυτό τον τρόπο έφυγε ό Γ. Σ. Φίλντς από τό πατρίο σπίτι για να μιά γυρίση πάλι στού.

Άρχισαν τότε για τον διάσημο «άστερα» τά τραγικά χρόνια της δυστυχίας του. Έτρωγε όσάκις εργαζόταν και κοιμόταν στο ξενοδοχείο των άστρων !

— Ά, εκείνο τον καιρό, μου άνέφερε με θλίψη, έχωσα πάρα πολλά δάκρυα από την απελπισία μου. Γύριζα από πολιτεία σε πολιτεία κι από χωριό σε χωριό, ποτε ντυμένος σαν άνθρωπος και ποτε ντυμένος σαν άλήθη ! Τέλος έγινα θάναταποτός ! Άναγκάσιον να καταπινο σπαθιά και να βρῶω βεντε όμαδες βαμπακιά από τό στόμα μου. Μ' αυτό τό έπάγγελμα γύρισα όλη την Άμερικη κόνοντας θαύματα με την δεξιοτεχνία μου και την έξυπνάδα μου. Έπεινα έγινα κλόουν. Κι' ύστερα ήθοποιός του έλαφρού θεάτρου.

Κι' από κείνη την έποχή ό Γ. Σ. Φίλντς βρήκε πειά τό δρόμο του. Σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα έγινε παίζοντσος στό Νέο και στόν Παλιό Κόσμο. Κι' ήρθε έποχή στό Βερολίνο που πληρώθηκε διακόσια δολλλάρια την εβδομάδα. Έτσι πέρασαν δεκατρία χρόνια. Όταν γύρισε πάλι στη Νέα Υόρκη κίνησε την προοχή τό περιήμον Ζιγκφιλντ, ό όποιος τον διευκόλινε να προσληφθή στον κινηματογράφο. Ό Φίλντς ένθουσιασιμένος κατέθεσε την περιουσία του στην Τράπεζα και ξεκίνησε για τό Κόλλυμπια, βέβαιος ότι ή τύχη είχε άρχισει να του χαμυγιάει. Και... πράγματι, δυό μέρες κατόπι ή Τράπεζα στην όποία είχε καταθέσει τά χρηματά του χροκοποίησε !

Άυτό τό χτύπημα για τον άτυχο «άστερα» ήταν πολύ βαρό. Ωστόσο δεν έχασε τό θάρρος του. Άφωσιώθηκε στον κινηματογράφο, γύρισε ένα σαρό φιλμ και κατάφερε να γίνη διάσημος και βαθύλοτος. Μά, καθώς που έξαιολογήθηκε, δεν έχη καθόλου εμπιστοσύνη στην τύχη του. Φοβάται μήπως μιά μέρα βρεθη πάλι στό δρόμο και άναγκασθή να περάση τό βράδυ του στα παγκάκια των δημοσιών πάρκων. Ό φόβος της τύχης του είνε τό μεγαλύτερο μαρτύριο του.

ΛΟΥΣΙΕΝ ΕΣΚΟΥΜΠΙ